

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce **A. p. ž. p.,** zastoupeného JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem v Praze 4, Za Zelenou liškou 967/B proti žalovanému **Ministerstvu pro místní rozvoj,** se sídlem v Praze 1, Staroměstské nám. 6, v řízení o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ve věci územního rozhodnutí,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě u Vrchního soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 3. 2002 č. j. 3180/02-32/0-101/02, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 21. 12. 2001 č.j. MHMP/132309/01/0UR/Me o umístění stavby prodejního centra S. – Č. M. na pozemcích v rozhodnutí přesně specifikovaných v k. ú. K. V odůvodnění žalovaný uvedl, že rozhodnutí stavebního úřadu je v souladu se závazným podkladem, kterým je územní plán sídelního útvaru hl. m. Prahy. Co se týká tvrzení žalobce, že pro umístění parkoviště do izolační zeleně měla být stavebním úřadem udělena výjimka, není zřejmé na základě čeho žalobce tuto povinnost dovodil. Vymezení výjimečně přípustného funkčního využití je provedeno výčtem typologických druhů staveb, které je ještě možné do konkrétního druhu funkční plochy umístit, pokud tomu nebrání jiné okolnosti. Výjimečně přípustné funkční využití je pojmem územního plánování a umísťování staveb takto vymezených není podmíněno rozhodnutím o udělení výjimky, neboť takové umístění vyplývá z právního předpisu. Vyhláška č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy přímo uvádí, které stavby lze do daného území výjimečně umístit, aniž by musel navrhovatel předkládat důkaz o „výjimečnosti„ pro umístění parkovacích stání

do plochy izolační zeleně. Z důkazů označených ve spise vyplývá, že umístění stavby parkoviště a jeho následný provoz nezatíží nad přípustnou míru okolí, neohrozí bezpečnost a plynulost provozu na přilehlých komunikacích a je v souladu s požadavky uvedenými v čl. 9 a v souladu čl. 10 citované vyhlášky.

V podané žalobě žalobce především namítal, že byl zkrácen zejména na svém právu, aby bylo řádně odůvodněno zákonné vypořádání se s jeho námitkami. Tím, že žalovaný nezákonné rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil, sám porušil zákon a dál tak porušuje a potvrzuje porušení žalobcových práv. Stavební úřad musí zvolit nějaká smysluplná kritéria (ne žádná), konkrétní návrh stavby těmito kritérii poměřit a teprve zjistí-li, že se jedná o výjimečný případ a že tedy stavbu může umístit, má se zabývat rozsahem a přesnou lokalizací stavby. V případě parkoviště umisťovaného do plochy izolační zeleně stavební úřad zcela vynechal první krok, jímž je posouzení, jedná-li se o výjimečný případ a je-li z tohoto důvodu umístění parkoviště přípustné. Zabýval se pouze rozsahem parkoviště a ani jeden z uvedených důvodů není důvodem pro umístění, natož důkazem, jedná-li se o výjimečný případ. Stavební úřad tedy vydal rozhodnutí o umístění stavby v rozporu s § 37 zákona č. 50/1976 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon). Žalovaný, který svým rozhodnutím potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu se v jeho odůvodnění dopustil několika dezinterpretací. Územní plán nestanovuje za kritérium výjimečné přípustnosti umístění skutečnost, že umístění „nebrání jiné okolnosti“. Toto je kritérium pro umístění jakékoliv stavby a ne stavby, která je funkčně přípustná jen výjimečně. Územní plán nijak neupravuje posuzování ani dokazování výjimečnosti. Je jednoznačně břemenem navrhovatele předložit podklady (důkazy), které by přesně a úplně prokázaly, že je důvod pro umístění jím navrhované stavby, jejíž umístění je v dané ploše přípustné jen výjimečně. To se v daném případě nestalo. Zda opravdu jde o výjimečný případ, kdy je umístění parkovacích stání do plochy izolační zeleně, je s ohledem na znění územního plánu skutečně ve sféře volného správního uvážení stavebního úřadu. Toto uvážení však není žádnou úřední libovůlí nebo zvůlí. Žalovaný ve svém rozhodnutí neprokázal, že by stavební úřad postupoval v souladu s právními předpisy a nevyvrátil tak tvrzení, že stavební povolení bylo vydáno v rozporu s § 3 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Pouze jinými slovy zopakoval nelogické odůvodnění stavebního úřadu.

Žalovaný ve vyjádření především poukázal na to, že žaloba nebyla podána u Vrchního soudu v Praze ve lhůtě stanovené v § 250b odst. 1 o.s.ř. K jednotlivým žalobním bodům v podstatě uvedl shodnou argumentaci jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Proto navrhl, aby řízení z důvodu, že žaloba byla pozdě podána, bylo zastaveno a pokud v tomto směru dospěje soud k jinému závěru, aby žaloba byla zamítnuta.

V důsledku toho, že Vrchní soud v Praze nerozhodl ve věci do 31. 12. 2002, převzal dnem nabytí účinnosti zákona č 150/2003 Sb. (dále jen „s. ř. s.“) podle § 130 odst. 1 s. ř. s. věc Nejvyšší správní soud, který dokončí řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně správního řízení, které jeho vydání předcházelo v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 37 odst. 1 stavebního zákona je podkladem pro vydání územního rozhodnutí územně plánovací dokumentace. V části 5 přílohy č. 1 vyhlášky č. 32/1999 hl. n. Prahy

o závazné části územního plánu hlavního města Prahy týkající se přírody, krajiny a zeleně je v bodě 1 stanoveno, že na území města je vymezen a chráněn celoměstský systém zeleně a že v plochách zeleně je přípustné umísťovat pouze stavby a zařízení související s provozem a údržbou těchto ploch, ale podle bodu 7 je v izolační zeleni výjimečně přípustná výstavba čerpacích stanic pohonných hmot a umístění parkovacích stání při zachování dominantního podílu zeleně na pozemku. To znamená, že v izolační zeleni je výjimečně přípustná výstavba pouze čerpacích stanic pohonných hmot a umístění parkovacích stání a jiné druhy staveb, ani výjimečně, přípustné nejsou, přičemž musí být zachován dominantní podíl zeleně na pozemku. Žádné další podmínky podmiňující přípustnost výstavby čerpacích stanic pohonných hmot a umístění parkovacích stání nejsou stanoveny a stejně tak není stanoveno, že by měl stavební úřad zvolit nějaká kriteria, jimiž konkrétní návrh stavby poměří, jak namítá žalobce.

Protože Nejvyšší správní soud z důvodu výše uvedeného neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí a žádné další žalobní body v žalobě uvedeny nejsou, byla žaloba jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný žádné náklady důvodně nevynaložil.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky.

V Brně 9. prosince 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu